

# Златни сънища

Вѣтрътъ се засили. На тавана на желѣзарницата се разлюлъ една разкована тенекия. Отъ нея паднаха сажди и посипаха лицата на дветѣ сирачета, които спѣха въ стѣрготинитѣ. Едното се пробуди, разтърка сънливо очи и се огледа наоколо — сетне извика.

— Филчо, Филчо! — хайде да ставаме, че ей сега ще дойде майстора да ни захока.

Филчо не се обади. Тогава Минко се надигна и посегна да го бутне съ ржка, но се дръпна като го видѣ, че е буденъ.

— Хей, ти си билъ буденъ пкъ не се обаждашъ, бе! — хайде, че закъснѣхме — вижъ!

И той посочи на Филчо затворенитѣ кепенци на прозореца, презъ пролукитѣ на който денъ бѣше забилъ два тънки рѣзена сребриста свѣтлина.

— Нищо! — каза Филчо, ще станемъ.

— Филчо!

— Хм?

— Да не съчинявашъ нѣкоя приказка пакъ. Разкажи ми я. Азъ много обичамъ приказкитѣ, ама не съмъ грамотенъ като тебе да ги чета и да си ги съчинявамъ.

— Не, Минко, нищо не съчинявамъ. Сънувахъ единъ хубавъ сънъ, и сега се той е предъ очитѣ ми — сѣкашъ наистина.

— Разкажи ми го Филчо!

— Сънувахъ, че съмъ ученикъ, като Колю, бабина Димкинъ. Ние сме врѣстници съ него. Ужъ съмъ облѣченъ въ хубави ученически дрехи, съ нови обувки, пкъ коланътъ ми съ жълта тока. Сжщо като Колювата. Азъ съмъ я пипалъ — гладка една таквазъ. Свѣти срещу слънцето. Ужъ сме въ една училищна стая. Чиноветѣ нови. Ученицитѣ сж насѣдали по тѣхъ и слушатъ мирно, мирно какъ азъ имъ чета една приказка. Сѣкашъ наистина бѣше, Минко!

— Филчо, ти се за училище мислишъ. Нѣкой пжъ те гледамъ като дѣлашъ съ теслата, отпуснешъ я и се загледашъ на нѣкъде. Азъ зная, че пакъ си измисляшъ нѣщо, ама майсторътъ много те хока за таквизъ работи.

Право да ти кажа твоятъ сънъ не е много хубавъ. Знаешъ ли азъ какви хубави сънища съмъ сънувалъ. Миналата недѣля сънувахъ, че карамъ илопранъ. И тѣй го въртя, въртя надолу нагоре, тѣй — тѣй. . .

— Знамъ, знамъ когато ме удари по носа въ съня си.

— Я ти знаешъ! — е туй разбирамъ сънъ азъ, пкъ тозъ твоя! . . . като провесоръ да сѣдишъ на катетрата. Не е ху-